

(mart 1993)

ODBOR ZA ZAŠTITU LJUDSKIH PRAVA I SLOBODA NOVI PAZAR, SANDŽAK

ADRESA OSMANA ĐIKIĆA BR 2 - 36300 NOVI PAZAR, SANDŽAK - TEL./FAX 0038 20 29 312

199 god

I N F O R M A C I J A Br. 14

KRŠENJE LJUDSKIH PRAVA OD STRANE SRPSKE I CRNOGORSKE VLASTI U
SANDŽAKU / SRBIJI I CRNOJ GORI / - mart 1993 god

1. MART 1993. PRIBOJ

1. mart 1993. godine SJENICA

IZJAVA (B5 C. GORA)
OKO 12. ČJVA, 12 autobus, 20)
saobraćaj na redovnoj liniji
KRAJČIĆI - PRIBOJ, pripadnic
rezervnog sastava Vojске Jugoslavije
su pucači u Minapei drami je,
70m pričinu i 2 žrtve, Slučaj prijavi en
od strane MUP-a Sarajeva
se po tom pitanju još nije oglašio.

Maltretirana porodica Višnjčić iz sela Kladnice, opština Sjenica, od porodice srpske nacionalnosti iz istog sela. Prema navodima ove muslimanske porodice ovo je treći put kako doživljavaju gruba maltretiranja od ove srpske porodice.

O svemu ovome obaviješten je sjenički MUP, ali ništa nije preduzeto da bi se zaustavilo ovo maltretiranje.

2. mart 1993. godine NOVI PAZAR

izjav - 13/93 (N.P.)

Ujutru oko 5,30 časova, izvršen je pretres kuće *čiji je* vlasnika Ličina Mehmed u ul. Veljka Vlahovića br. 25, u Novom Pazaru. Pretres je na grub način ^{iz}vršila grupa od osam milicionera novopazarskog MUP-a. Milicioneri nisu imali nalog za pretres i ponašali su se grubo. Pretresli su kuću, pomoćne zgrade i putnički auto. Tražili su nekakve predmete i ništa nisu pronašli. Ova porodica tvrdi da nisu imali ništa što bi moglo biti opravdanje za ovaj pretres.

2/3. mart 1993. godine, PRIJEPOLJE

Ovih dana došlo je do masovnog okupljanja i protesta Muslimana prije-
poljske opštine zbog otmice njihovih sunarodnika na dijelu pruge BEO-
grad-Bar.

3. mart 1993. NOVI PAZAR

Odbor je uputio informaciju KESS-u, sred. javnog informisanja i ambasada-
dama u kojoj ih obavještava o otmici putnika i o situaciji u Pljevlji-
ma i Priboju.

3. mart 1993. godine, BEOGRAD

Oko 22 časa i 45 minuta, ispred ulaza u Američku ambasadu u Ulici
Kneza Miloša 50, bačena je bomba "kašikara". Od rasprsnutih gelera
oštećen je dio fasade na zgradi i razbijena^{su} stakla na prozorima.

5. mart 1993. godine, PODGORICA

Crnogorski nedeljnik "Monitor" objavio je dopis Odbora povodom otmice
putnika na pruzi Beograd - Bar.

6. mart 1993. godine, BERANE

Nepoznate osobe izrešetale su u prvim subotnjim satima, rafalima iz
automatske puške izloge beranskih privatnih preduzeća: "Ananas-komerc"
vlasništvo Huda Krasnićija, izlog PP "JU-promet" vl. Senada Mulića,
prodavnice "Izvor"- vl. Nurke Đukić, kafe-bar "Borsalino" vl. Hase
Ramusovića i privatne stomatološke ordinacije Venca Mićovića.

6/7. mart 1993. godine, NOVI PAZAR

U zadnje vrijeme pojačane su prijetnje preko telefona na račun Odbora i političara iz reda muslimanskog naroda.

7. mart 1993. godine, SJENICA *izjava 41 (C.G)*

Oko 12 časova i 10 minuta, Na putnom pravcu Sjenica-Priboj, milicijska patrola sjeničkog MUP-a je zaustavila vozilo u kome su se nalazili Trbović Ismet, vlasnik auta, Ekrem Hadžić, Bajro Hamzić i Smajo Polimac svi iz Priboja. Milicija je izvršila detaljan pretres auta. Prilikom pregleda milicioner je zadnju otplatu od levih vrata namjerno odvalio. Na pitanje vlasnika auta Ismeta Trbovića zašto je to uradio, odgovoreno mu je da će ako treba razvaliti sve oplate i da mu je bolje da produži put.

10. mart 1993. godine, PLJEVLJA

81/93 registar

Oko 13 časova, iz pravca Čajniča dopremljena su sljedeća lica koja su sa područja MZ Bukovica oteta 16. 02. 1993. To su: Bungur Devla (76.g.) Bungur Lamka (80.g.), Bungur Vezira (81.g.), Bungur Maša (70.g.), Bungur Osmo (68.g.) i Bungur Sevda, stara 62 godine. Po njihovom kazivanju u Čajniču su ostali Bungur Ramiza (56.g.), Manko sin iste, star 16. godina i Bungur Zlata, stara 25 godina sa dvoje djece, jedno od pet a drugo od godinu dana.

10/11. mart 1993. godine, PRIBOJ

DOBA 16.7 MART 1993

U noći između srede i četvrtka u selu Sjeverin, opština Priboj, izvršene su provale u kuće sedam lica muslimanske nacionalnosti, koji su, posle poznatih događaja sa otmicom 18 sugrađana, izbjegli iz Sjeverina.

Na meti nepoznatih provalnika bile su kuće :

Mehmeda Sarka, Jusufa Demirovića, Bajrama Džihića, Jusufe Mujanovića, Izeta Bajramovića, Zihnije Bajramovića i Vejiža Polimca. Na svim kućama, kako je utvrđeno odvaljena su vrata.

→ NA POLEDINI

13. mart 1993. godine, Novi Pazar

Čano (Dedović) Munira, izbjeglica iz Foče, preminula je nakon kraće bolesti u 71-oj godini života.

14. mart 1993. godine, Novi Pazar

U službenoj posjeti Odboru bili su Bjorn Vakman, šef predstavništva Visokog komesarijata za izbjeglice, za Kosovo i Sandžaka, drugi sekretar Švedske ambasade Inger Johanneson, Olof Carlsteid, Švedskog imigracionog biroa i gospodin Hakan Sandesjö. Predsjednik odbora, Safet Bandžović, upoznao je goste sa stanjem u Sandžaku i položajem izbjeglica.

14. mart 1993. godine, Priboj

Okolo 16,30 časova, pri izlasku iz željezničke stanice Priboj, nepoznato lice ili njih više kamenovali su voz broj 3609. U ovom kamenovanju voza nije bilo povrijeđenih, ali su razbijena stakla na zadnjim vratima kompozicije voza.

15. mart 1993. godine, Novi Pazar

Okolo 10 časova, na putnom pravcu Novi Pazar-Sjenica, 12 vojnih kamiona pod punom ratnom opremom uputilo se ka Sjenici.

15. mart 1993. godine, Novi Pazar

15. mart 1993. godine, Bijelo Polje

84/93 registar

Na osnovu kazivanja izbjeglica iz Trebinja, koja traže putne isprave u MUP-Bijelo Polje se ova lica tretiraju kao da su mještani Bijelog Polja. Dok u drugim centrima bezbjednosti širom Crne Gore nije potrebna nikakva dokumentacija osim lične karte u Centru bezbjednosti u Bijelom Polju od ovih izgnanika zahtijevaju da bi dobili pasoš:

- uplatu u iznosu od 52.000 Din.
- formular za izdavanje pasoša
- izjavu od suda da nije kažnjavao
- za muškarce vojnu knjižicu, tj. uvjerenje da su služili vojni rok.

15. mart 1993. godine, Rožaje

Prema dostavljenim podacima u Rožaju se nalazi sa pristiglih 2.600 u januaru mjesecu muslimanskih izbjeglica iz Trebinja ukupno 4.271 lice iz "epublike Bosne i Hercegovine. Izbjeglice su organizovano autobusima ~~na nekoliko putovanja~~ nastojale da odavdu u skandinavske zemlje. Medjutim MUP Srbije odbija da im dozvoli prolaz preko svoje teritorije pa je samo 700 lica uspelo da utputuje u daleku Skandinaviju. Ostali čekaju priliku da odu.

16. mart 1993. Novi Pazar

Odbor je posjetio Josef Vlasits, član Misije za Sandžak, ispred Konferencije o evropskoj bezbjednosti i saradnji. U dužem razgovoru upoznat je sa stanjem ljudskih prava i sloboda u Sandžaku.

16. mart 1993. godine, Raška

U kafani "Lion" grupa ljudi u pripitom stanju je remetila javni red i mir pa je morala intervenisati milicija. Kada je patrola milicije, u kojoj je bio i milicioner Nađžib Berović završila posao, uzela podatke i utvrdila identitet lica koja su u alkoholisanom stanju narušavala red, oglasio se Mirko Miljković. Uputio je pogrдне psovke i pogrдне psovke i pogrдне riječi milicioneru Beroviću, psujući mu majku tursku zbog čega je bio priveden u SUP. Tim povodom se oglasila i Srpska narodna odbrana čiji je Miljković član~~xxx~~ sa zahtjevom da iz Raške udalje milicionere muslimanske nacionalnosti, ili će u suprotnom sami to izvršiti pod geslom : sve za srpstvo, ni za šta.

16. mart 1993. godine, Prijepolje

Maloljetni M.Z. (17) iz Prijepolja gađao je kamenjem poslovni voz br. 175 koji saobraća na relaciji Beograd-Bar, pri izlasku iz Prijepolja prema Kolovratu. Jedan kamen razbio je staklo na vagon-restoranu. Povrijeđenih nije bilo.

16. mart 1993. godine, Priboj

Grupa radnika muslimanske nacionalnosti Fabrike automobila odbila je da radi u isturenim odeljenjama ove fabrike jer im niko ne garantuje bezbijedan prolazak kroz teritoriju Republike Bosne i Hercegovine tražeći ujedno da u ovo pogranično područjemjesto dođu mirovne snage Ujedinjenih nacija (UNPROFOR).

*ubaciti 16. marta 93, ZATEČNIK
ubaciti njave svjedoka
OTETIH*

17. mart 1993.godine, Novi Pazar

15/93/N.P.

Izvršen je pretres kuće porodice Sijarić u ulici Oslobođenje od strane radnika MUP-a. Prilikom pretresa ništa nije pronađeno.

16. mart 1993. godine, Zaječar

izjava
120/93 (Sjenica)

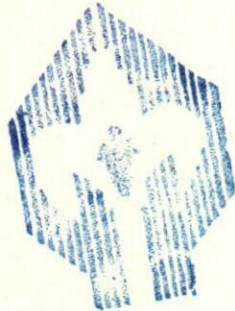
Vojnik Crvčanin Ramo, rođen 16. 10. 1956. godine, koji se nalazio na služenju vojnog roka u VP 6.002-10/3 u Zaječaru, izgubio je na tragičan način život u ovoj kasarni. Prema saopštenju vojnih vlasti vojnik Ramo je nastradao prilikom obračuna desetara Bonovića (plaćenog vojnika) sa nekim od vojnika. Prema njihovom navodu u želji da ih razvadi Ramo je zadobio smrtonosni udarac u predjelu vrata vojničkim nožom-bajonetom koji mu je presjekao aortu. Međutim, porodica Crvčanin izražava sumnju da je slučaj ^{bio nenamjeren} incident jer otkud baš Ramo koji je ujedno bio i jedini Musliman u kasarni da se nađe u toj situaciji da izgubi život. Ono što pohranjuje sumnju jesu izvještaštaji lekara i očevidaca, prisutnih oficira, je i to da je period od momenta povrede od koje je smrt nastupila trenutačno da je period od momenta povrede do trenutka smrti 45 minuta. Oni u svom izvješčaju navode kako je nastradali Ramo bio živ do momenta dolaska u bolnicu. Oni navode da su pokušali sredstvima za reanimaciju da povrate nastradalog iz komatoznog stanja što nije realno obzirom da je presečen na aortu mogao da spoji samo operativni zahvat.

17. mart 1993. godine, Pljevlja

27/93 REGISTAR

Odboru dostavljen spisak od 139 građana Mjesne zajednice Bukovica, opština Pljevlja, koja su od kraja aprila 1992. godine napustili svoje domove, a koji su registrovani u MHD "Merhamet" u Pljevljima, mada ima još određen broj koji nijesu registrovani već su odselili kod rodbine i prijatelja na području Sandžaka i Turske. Na spisku se nalazi i Himzo Stovrag koji se objesio od straha i Latif Bungur koji je ubijen 16. 02. 1993. godine, a po izjavi načelnika MUP-a Pljevalja nije sahranjen do današnjeg datuma (17. 03. 1993.g.). Ovo isto potvrdio je komandir specijalne jedinice MUP-a Crne Gore izvjesni Damjanović čije ime nijesmo saznali a jedinica je stacionirana u

u Bukovici. Pomenuti Damjanović je ovo izjavio u prisustvu KESS-a,
te predsjednika S.O Pljevlja, Poslanikom Milinkom Hazdićom kao i
pred predstavnicima "Merhameta" opštine Pljevlja.

17. mart 1993. godine, Pljevlja

izjava C3 (C.G)

Izjava Hadžić Ismeta iz sela Bukovice:

Ja sam bio i ostao lojalan građanin Republike Crne Gore, tu sam i penziju stekao radeći najprljavije i najteže poslove da bih danas doživio najbrutalnija nasilnička ponašanja i maltretiranja od pripadnika rezervnog sastava Vojske Jugoslavije lociranih u MZ Kovačići. Ja više nesmijem otići po moju penziju u pomenutu MZ. Prvi put kad sam išao za penziju i namirnice grupa rezervista VJ, koji su sjedeli na obližnjoj klupi počeli su da me vrijeđaju i zalijetali se da me biju naročito je prednjačio izvjesni Marković Sašula zvani "Svabo", taj put sam jedva spasao živu glavu.

Drugi put sam maltretiran na još brutalniji način. Izvadili su noževe prijeteći mi da me zakolju baš u prodavnici u kojoj sam kupovao namirnice. Obraćali su mise riječima dat ćemo ti "Džemahiriju" i Aliju, i krenuli ponovo noževima na mene.

Kasnije sam saznao da su u toj grupi bili Kovačević Miladin i Kovačević Mladen iz sela Krčevine, MZ Kovačevići.

Od tada ne idem po svoju penziju niti po namirnice.

17. mart 1993. godine, Pljevlja

izjava
64 (C.G)

Izjava Hodžić Omera, aktiviste stranke DPS-a:

Ja sam lojalan građanin ove MZ-e i Republike Crne Gore. Predavao sam nekoliko puta molbu da me prime u rezervni sastav Vojske Jugoslavije ili rezervni sastav policije. Nikad ni na jednu molbu nisam dobio odgovor, dok su moji prijatelji i komšije crnogorske nacionalnosti rado primaju u pomenute formacije i ako su od mene manje podobni. Mislim da je razlog samo što sam Musliman.

Pitam se dali ima smisla da živim u ovoj MZ ili se moram brzo pakovati i tražiti sigurnije mjesto za život.

17. mart 1993. godine, Pljevlja

12 jana
br 62 (G.G)

Izjava Ramiza Šabanovića iz sela Klakorine, MZ Bukovica, koji je pod prijetnjom, pritiskom, maltretiranjem, prijetnjom o lišavanju golog života kako njega tako i njegove supruge Tidže, izbjegao sa svojom suprugom u selo Borošice da bi sve svoje ostavili u Klakorinama bez nade u povratak u svoje vjekovno ognjište.

Kod Šabanovića u njegove selo Klakorine sve dok ga nisu otjerali dolazilo je više patrola i više uniformisanih lica u neka šarena odijela. U tim patrolama Šabanović je prepoznao mještane sela Bukovice, a služili su u rezervnom sastavu Vojske Jugoslavije. Tog kritičnog dana kada su ga ~~suxgaxpraxukkinjega~~ i njegovu suprugu opljačkali su ih, oduzevši im 200 DM i nešto novca. Posle toga njega su odveli do jednog brijega i stijene udaljene od njegove kuće 200 - 300 m. Pitali su ga koliko bi dao da ga ostave živog. Odgovorio im je da bi dao sve samo da ga ostave živog. Počeli su da ga udaraju nogama, rukama, i nekim tvrdim predmetom. Udarali su ga po bubrezima, glavi i predjelu slabina a tim tvrdim predmetom najviše su ga tukli po nogama od koljena pa gore, onda su ga u tom besvijesnom stanju bacili niz taj brijeg. Otkotrljao se nekih 30-ak metara niz stranu a oni su komandovali ustaj i brže dolazi gore. Pošto nije mogao ustati na noge od bolova, sišla su dvojica i iznijela ga na brijeg da bi nastavili ponovo da ga tuču. Pustili su i vučjaka da ga izujeda. Taj pas ga je ujeo više puta za butine. Pitali su ga dali poznaje komšiju Anđelka Srndovića i zaprijetili mu da se Anđelku ne smije ništa dogoditi u protivnom njega će živog oderati u šta je i povjerovao. Otišli su ka Anđelkovoju kući, a Ramiz došavši k svijesti od batina i pretrpljenog šoka pokupio se i pobjegao iz svog sela u selo Borošice gdje se i sada nalazi...

1
47 (C.G.)
IZJAVE SVJEDOKA I RODAKA OTETIH

16. mart 1993. godine, Prijepolje

Preljević Kačo, otac oštetog Preljević Safeta:

Moj sin Preljević Safet (1969), sa zaposlenjem u Beogradu, vraćajući se kući za vikend, oštet je iz voza Beograd-Bar i odveden u nepoznatom pravcu.

Čorić Medžid, brat oštetog Čorić Rasima: 48 (C.G.)

Moj brat Čorić Rasim (1952), radnik "Limci" u Prijepolju, otišao je u Beograd da podigne novac u Dufiment banci čiji je bio štediša. Pri povratku brzim vozom iz Beograda za Prijepolje, oštet je na dijelu pruge Beograd-Bar, u mjestu Strpci. Od tada već je prošlo 18 dana a o bratu nemam nikakvih vijesti.

Kajević Nail, brat oštetog Kajević Nijazima: (49 C.C.)

Moj brat Kajević Nijazim (1965), radnik PTT u Priboju, otputovao je u Beograd da posjeti kuma Kljajević Milana koji živi u Lajkovcu. Po povratku kući skinut je iz voza u mjestu Strpci i odveden u nepoznatom pravcu.

Hadžić Sabaheta, sestra oštetog Zeković Fevzije: (50 C.C.)

Kritičnog dana moj brat Fevzija Zeković (1939), vraćao se sa službenog putovanja (obezbeđivao je robu za prodavnicu u Kraljevu). U voz je ušao u Užicu.

Hanić Zahir, otac oštetog Muhidina Hanića: 51

Moj sin Muhidin Hanić (1966), radnik "Zmaja" u Zemunu, pošao je kući za vikend jer nije dolazio od Nove godine. Istog dana skinut je sa voza u mjestu Strpci i odveden u nepoznatom pravcu.

Alomerović Mevludin , sin otetog Adema Alomerovića: 52

Moj otac Adem Alomerović (1936) vraćao se tog dana sa bolničkog liječenja iz Beograda. Na liječenju je bio zadržan osam dana. Otpušten je 26. 02. 1993. godine. Prenoćio je kod ćerke i zeta u Beogradu. Zet ga je ispratio na željezničku stanicu. Voz je kasnio jedan sat i 15 minuta. Istog dana voz je zaustavila grupa neidentifikovanih lica u vojničkim i milicijskim uniformama i putnike muslimanske nacionalnosti odvela u nepoznatom pravcu. Putnici su odvedeni vojnim kamionima.

Na isti način je nestao i Memović Fikret iz sela Zaluge, opština Prijepolje, rođen 1. 10 1953, radnik ŽTP-a u Beogradu.

17. 03. 1993. godine, Bijelo Polje

12 polje

Džemal Softić, sin otetog Šećka Softića: 53

Obavješten sam od koleginice s posla da je moj otac otet iz voza u mjestu Strpci. Slučaj sam prijavio prijepoljskom MUP-u. U MUP-u su mi obećali da će sve preduzeti da se oteti vrate međutim, ništa nisu preduzeli da se slučaj rasvijetli. Posle toga sam sa grupom rodbine otetih iz Bijelog Polja, poslije našeg zahtjeva primljen kod predsjednika Republike Crne Gore gospodina Momira Bulatovića. Gospodin Bulatović nam je obećao da preduzima sve što je u njegovoj moći da sazna i da se dođe do kidnapovanih. Međutim, od tog obećanja nije ništa bilo pa smo odlučili 10. marta 93. da se obratimo Skupštini Crne Gore da nas primi na sjednici ove Skupštine jer se tog dana vodila raspravka o kidnapovanim ali nam tom prilikom policija nije dozvolila da pridemo bliže od 50 m.

Takođe niko nam se nije obratio.

Kapetanović Hasib, otac kidnapovanog Kapetanović Esada:

Kada sam čuo za nestanak svoga sina koji je bio u vozu na relaciji Beograd-Bar, bilo mi je teško i nejasno kako je moglo sve ovo da se desi. Nestanak svoga sina prijavio sam u MUP - Bijelo Polje, 01. 03. 1993. godine, ali ništa nisam mogao saznati. Zatim smo mi porodice kidnapovanih pošli put Poggorice da bi nešto detaljnije saznali. Obratili smo se i predsjedniku Crne Gore Momiru Bulatoviću i Skupštini Crne Gore ali osim lijepih obećanja ništa drugo nismo dobili.

Na isti način govore i :

Ferid Husović, brat kidnapovanog Rifata Husovića; Ragip Ličina, brat otetog Iljaza Ličine; Rameza Bakija, brat kidnapovanog Fehima Bakije.

19. mart 1993. godine, Bijelo Polje

izjava
U 66 (C. 67)

Oko 12 časova, u restoranu "Bus" vlasništvo Ranka Dulovića iz Bijelog Polja, ušli su radnici bjelopoljskog MUP-a u satavu: Vesko Vučinić, Dragomir Marković i Željko Božović prišli su stolu za kojim je sjedio Mervan Bahor i bez legitimisanja zatražili da pođe sa njima što je i učinio. Ubacili su ga u auto i odvezli do stadiona "Jedinstvo". Na stadionu je bio izložen maltretiranju na najbrutalniji način. Tukli su ga sva trojica istovremeno. Tražili su da im kaže sve što zna za neke Zejniloviće koji su pobjegli iz zatvora, a on ~~nikome nije rekao~~ ~~nikome nije rekao~~ o tome nije ništa znao. Poslije toga milicioner Božović je uperio u njega pištolj prijeteci mu da ukoliko ne kaže sve što zna o Zejnilovićima da će ga ubiti. Zatim je pomenuti policajac opalio hitac više Mervanove glave. Poslije opaljenog hica počela su da se pale svijetla okolnih kuća i oni su ga ubacili u auto da ne bi neko primjetio šta rade od njega. i odvezli u šumu u blizini bjelopoljske bolnice. U šumi su ga tukli i prijetili da će pozvati četnike da ga živog oderu. Poslije dugog maltretiranja na sve moguće načine, oborili su ga uz jedno brdo i opalili dva hica u pravcu njega. Na kraju su ga ponovo ubacili u auto udarajući ga nogama i odvezli do pomenutog restorana zaprijetivši mu da ako ne kaže za tri dana o Zejnilovićima ~~ga su ubit~~ ~~će ga~~. Iz straha im je rekao da će saznati sve o njima i da će ih obavijestiti.

Njegov otac se nekoliko puta obraćao načelniku bjelopoljskog MUP-a ali oni nijesu ništa preduzjeli.

22. mart 1993. godine, Bukovica-Pljevlja

izjava
(70 GG)

Odboru dostavljena opširna izjava Sefka Bungura rođenog 07. 04. 1958. godine, u selo Ravni, MZ Bukovica, opština Pljevlja, u kojoj on na opširan način opisuje stanje u Bukovici od aprila 1992. godine pa sve do današnjih dana. ^u jednoj dijela iz njegove izjave:

Pošto je u MZ Bukovici stradalo komplet moje pleme Bungur i mnogobrojna rodbina bio sam lično zainteresovan kao član porodice i plemena u toj najnesretnijoj Bukovici u Republici Crnoj Gori.

Sve je počelo još tekem 1992. godine, kada je u MZ Bukovica locirana povećana grupa rezervnog sastava Vojske Jugoslavije, da bi se zaštitilo tamošnje stanovništvo kako muslimanske tako i crnogorske od tebožnjih upada "zelenih beretki" sa područja Republike BiH. Odmah zatim, počile su svakodnevno maltretiranja, upadanje i pretresanje kuća, naročito imućnih Muslimana, oduzimanje skupećjenih stvari, naročito nakita, deviza kao i ličnog naoružanja za koje su imali uredna dokumenta i dozvole od SUP-a Pljevalja. Skupivši sve to naoružanje u MZ Kovačevići u Bukovici dovode RTV CG i novinare i prenose široj javnosti kako su Muslimani u Bukovici "naoružani i kako se naoružavaju za svoje komšije crnogorce". Stvorivši za sebe pedee alibi e navodnom naoružavanju Muslimana iz Bukovice dobili su naklonost svih struktura i vlasti iz Pljevalja, i nastaje besomučno batinjanje i prebijanje svih muškaraca muslimanske nacionalnosti bez obzira na godine starosti. Naročito je bilo izraženo prebijanje i batinjanje drvenim debljim motkama, čizmama i kundacima od pušaka. Posebna slast im je bila da nateraju da bije brat-brata, rođak-rođaka ili komšija-komšiju.

Pod takvim okolnostima maltretiranja i svakodnevnog pretresanja kuća, a naročito batinjanja i izživljavanja gore nego u zarobljeničkim logorima Muslimani su bili prisiljeni da ostave svu svoju pokretnu i nepokretnu imovinu samo da bi spasli žive glave. Išli su ni sami neznajući gdje i kuda sa svog vjekovnog ognjišta. One male što je ostalo Muslimana (u glavnom staraca) živjelo je u ~~xxxxxx~~ stalnom strahu da bi im se taj strah i opravdao 16. februara 1993. godine u ranim jutarnjim časovima negdje oko 4 časa. Kritičnog dana ~~xxxxxx~~ 16. 02. 1993. u moje selo Ravni upala je grupa oko stotinak naoružanih pripadnika tzv. Vojske Republike Srpske i odvede komplet moje pleme Bungur u zatočeništvo u Čajniče među kojima je i moja majka Sevdica. Amidžu Latifa Bungura su zaklali jer se opirao da pođe sa njima i još nije sahranjen do današnjeg dana 22. marta 1993.g. niti se zna kad će biti sahranjen..

* opširnije u dokumentaciji Odbora *

22. mart 1993. godine, Pljevlja

izjava (71 CB)

Na putu iz sela Dekare za Pljevlja zaustavljen je autobus na ulazu u Pljevlja u kojem je putovao i Izet Duraković iz istog imenog sela. Patrola policije je legitimisala sve putnike da bi na kraju povjeli Durakovića u plevaljski MUP. U MUP-u je bio podvrgnut maltretiranju na najbrutalniji način. ~~Sveukupno je bio~~
~~kućan~~ ~~predjelu~~ ~~glave~~ ~~i~~ ~~stomaka~~

Tukli su ga najviše u predjelu glave i stomaka. Takvoj torturi bio je izložen od 17 do 22 časaa a isljednik ga je na kraju predao policajcu koga zovu ~~ba~~ ^{baja} na daljne čuvanje i obradu i isti mi je prijetio da će ga ~~ga~~ poslati i predati u Čajniče ^{SRPSKOJ} njihovoj vojsci. Pošto je u Pljevljima imao puno rodbine njegova rodbina se okupila pred MUP i tražila da ga puste. To okupljanje je rezultiralo ^{mojim} puštanjem.

20. mart 1993. godine, Novi Pazar

Odbor se obratio saopštenjem o zbivanjima u Sandžaku (Priboj, Pljevlja, ubistvo vojnika u ZAJECARSKOJ KASARNI).

20. mart 1993. godine, Priboj

Prema podacima dostavljenim Odboru iz Priboja, Mandal Alija VKV-zidar zaposlen u Fabrici automobila u Priboju, pripremljeno je rješenje o prestanku radnog odnosa. Mandal Alija je nestao 22. 10. 1992. godine zajedno sa još 16 lica muslimanske nacionalnosti u Sjeverinu. O njima se još ništa ne zna. Zvanične vlasti ih još tretiraju kao nestale, dok svi ostali izvori govore da su pobijeni.

Ovu informaciju Odbor prosljedio KESS-u za Sandžak, Komesarijatu za izbjeglice u Prištini, Humanitarnom pravu u Beogradu i Amnesti internacionalnoj.

20. mart 1993. godine, Bijelo Polje

Uko 24 časa, u mjestu Rasove, opština Bijelo Polje, grupa civila srpske nacionalnosti bacila je dvije bombe "kašikare" na lokal vlasništvo Kemala Spahića pri čemu je napravljena veća materijalna šteta.

22/23. mart 1993. godine Sjenica

22. ubaciti

ubaciti →

Ovih dana primećeni pokreti trupa Vojske Jugoslavije na širem području Sjenice i Novog Pazara.

22. 03. 1993. godine, oko 17 časova sa Dubinja prema stavlju otišle četiri tenka, oklopni transporter i kamion pun naoružanih vojnika.

23. 03. 1993. godine, od ranih jutarnjih sati iznad Sjenice su primjećeni preletii aviona i helikoptera vojske Jugoslavije.

U 11 časova i 45 minuta, u pravcu Prijepolja, kroz Sjenicu prošle 16 kamiona punih naoružanih vojnika, osam oklopnih transporterata, osam buldožera i četiri kampanjole.

U 12 časova i 45 minuta, prošle 20 kamiona (sa topovima i minobacačima), dva kamiona sa pokretnom kuhinjom.

23. mart 1993. godine, Subotica

izjava br 72 (TUTIN SA POŠTOM)

Uko 11 časova, na graničnom prelazu kod Subotice, zaustavljen je putnički auto u kome su bili vlasnik auta Habibović Musret iz Tutina, koji se nalazi na privremenom radu u Njemačkoj, Hedžić namza i Kećap (ime nepoznato) obojica iz N. Pazara. Pomenuti su privedeni u

u subetički ~~mur~~ gdje su maltretirani i tučeni od radnika ovog SUP-a.
bez ikakvog razloga.

Na kraju su morali pod prijetnjom potpisati izjavu da nisu maltretira-
ni i tučeni što su morali učiniti.

25. mart 1993. godine Sjenica br. 94/93 *registar Sjenica*

veliki trokut

U ranim jutarnjim časovima miniran je i razrušen kafe-bar "baće" u
ulici Milorada Jevanovića u Sjenici, vlasništvo Ilijaza Tahirovića.
Pričinjena je ogromna materijalna šteta. Ovaj objekat je inače repre-
zentativnog tipa, velike površine, smješten u užem centru grada, u
parku pored same autobuske stanice u Sjenici ročnilac je za sada ne-
poznat.

25. mart 1993. godine, Priboj SDA PRIBOJ JAVIO POLIMAC

Rezervisti vojske Uzičkog korpusa pucali su u selu Sastavcima u kuću
Halilović Mehmeda.

Oko 13 časova, u ulici Kej mira u zgradi A/7 izvršen je upad u od sedam milicionera novopazarskog MUP-a u stan Dazdarević Ertehina i na grub način vršila pretres stana. Razlog je bio, kako ona navode, ~~jer je postojala~~ sumnja da posjeduju oružje. U stanu Dazdarevića nije pronađeno nikakvo oružje niti ga je kako on navodi ikad imao.

27. 03. 1993, Pljevlja, izvještaj br 72
e.g

U večernjim satima negdje oko 20 časova, u kafani "Stara Česma" vlasništvo Rifata Burnazovića u ulici Skerlićeva br.2 u Pljevljima, upala je grupa civila srpske nacionalnosti u sastavu: Golčevac Čakan, Saša Radevanović, Vukević Filip, Božović Goran, izvjesni Vuković, Vojinović Miga, Čalov Zoran, Nazić Nikola... i sa uperenim oružjem u vlasnika počeli su sa provokacijama. ~~prsa kama~~ ~~na zidu skinuli su je~~ skinuli su litovu sliku sa zida i bacili je pod noge i uništili je. Isto su uradili i sa slikom na kojoj je bila džamija u Pljevljima. Prijetili su mu da ovde Turci nemaju što da traže i da će ove biti samo srpska zemlja, i drsko mu poručili da do sutra treba kafanu ~~da~~ zatviri. To je trajalo sve do 01 čas dok njegov prijatelj nije primjetio čudne stvari u kafani i pozvao policiju.

28. mart 1993. godine, Pljevlja

Demoliran je lokal vlasništvo Muslimana Riza Burnazovića.

30

~~XXXXXXXXXX~~
30. mart 1993. godine, Pljevlja

30. mart 1993. godine, Pljevlja

POLITIKA 31. 03. 1993.

U ranim jutarnjim časovima bačena je kašikara u ordinaciju stomatološkog odeljenja Doma zdravlja gdje posao obavlja dr. Ejup Suruliz i direktor Doma zdravlja. Prčinjena je veća materijalna šteta, dok povrijeđenih, na sreću, nije bilo.

U toku mjeseca marta došlo je do daljeg pogoršanja političko-bez-
bjednesne situacije u Sandžaku i pojačavanja pritiska na musliman-
ski narod. O tome svjedoče brojne informacije koje su tokom ovog
burnog mjeseca neprestano stizale u Odbor. Prtisak na Muslimane
nije jenjavao već je poprimio sve šire i drastičnije razmjere,
rezultirajući novim otmicama, paljevinama, ubistvima i nastavkom
novih iseljavanja. Nerazjašnjena otmica lica muslimanske nacional-
nosti na pruži Beograd-Bar, kidnapovanje Muslimana po pljevaljskim
seoskim opštinama, ubistvo vojnika u Zaječaru i slični događaji
doprinijeli su da narod sa strahom i zebnjem iščekuje naredne
događaje kao i kraj rata u Republici Bosni i Hercegovini, odakle
već mjesecima u Sandžak upadaju "oslobodioci" i pale muslimanska
sela i ubijaju njihove stanovnike ili ih odvođe sa sobom radi
razmjene. Opravdan je strah da će se nakon okončanja rata dio
tih oružanih formacija trajno prebaciti u Sandžak i nastaviti sa
svojim terorističkim akcijama i etničkim čišćenjima. Pojačane
aktivnosti jedinica Vojske Jugoslavije, naročito na veliki
muslimanski praznik Bajram podsjetile su na sličan scenarij koji
je prošle godine bio primjenjen u Republici Bosni i Hercegovini.
Sandžak je već mjesecima u totalnom okruženju. Rigorozne kontrole
putnika i robe na putevima, svakodnevnne premetačine, maltretiranje
putnika samo zato što su muslimanske nacionalnosti, kao i na
graničnim prelazima, pretresi stanova u potrazi za oružjem, sve
to ispunjava ionake tamnu sandžačku sliku. S druge strane, medijska
satanizacija Sandžaka i Muslimana se još ofanzivnije nastavlja što
sve u cjelini doprinosi da se Muslimani van svojih domova više
nigdje ne osjećaju sigurnim. Novinski oglasi govore da Muslimani
žele da napuste veće gradove naročito po Srbiji tražeći zamjenu stana
za neki od sandžačkih gradova jer više tamo nemaju sigurnosti. Sva
dosadašnja saznanja ukazuju na činjenicu da treba očekivati još
veće pritiske na Muslimane.